

CRÒNICA

“Podem decidir on posem el centre del nostre món”

Móra d'Ebre Oriol Gracià

Quan fa deu anys que la periodista Laia Beltran va anunciar a les amistats que deixava el pis de Barcelona i tornava a viure al poble, tot van ser escarafalls. “Ulldecona? Al Montsià? Però què hi faràs, allà, tu que ets tan de ciutat? Vols dir que t'hi adaptaràs?”, li van preguntar les amigues. En aquells temps, la pandèmia només era cosa de novel·les i pel·lícules distòpiques, i pocs urbanites imaginaven un confinament entre quatre parets i en un pis menut.

I, ara, si una cosa ens ha ensenyat el coronavirus és que en una casa de poble i a tocar de la natura, la vida pot ser una mica més amable. “Fins llavors viure en un poble era exòtic, potser, però no es considerava cool. De sobte un poble començava a ser sexi i la ciutat començava a deixar veure totes les mancances, tots els inconvenients. Definitivament, el món havia canviat”, escriu el periodista Borja Duñó en el llibre *Un paradís com el nostre* (Ed. Saldonar).

El llibre l'han escrit a quatre mans la Laia, que és falduda (això vol dir d'Ulldecona) i el Borja, barceloní. Són parella, es van conèixer a la universitat, i hi expliquen per què ells i el seu fill van deixar el barri de Gràcia per a instal·lar-se a una casa gran i vella del nucli antic d'Ulldecona, una casa amb trulls d'oli i de vi, un pou tapat, bigues de fusta, un antic galliner i, sobretot, espai. Molt d'espai. “Feia temps que havíem comprat

El llibre ‘Un paradís com el nostre’ dels periodistes Laia Beltran i Borja Duñó reflexiona sobre la vida rural i urbana, entre Barcelona i Ulldecona

Els periodistes Laia Beltran i Borja Duñó amb exemplars del seu llibre ‘Un paradís com el nostre’. / CEDIDA

la casa, però l'havíem de reformar. No havíem pensat tampoc que seria per a anar-hi a viure al cap d'uns anys. Vam prendre la decisió de manera orgànica i molt natural”, apuntava el Borja dissabte passat en la presentació del nou volum a llibreria La Bassa de Móra d'Ebre.

“A *Un paradís com el nostre*, el Borja i la Laia aconsegueixen explicar la seua vida a les Terres de

l'Ebre, una història molt local que a la pràctica és molt universal, perquè tornar al poble és una opció que ha començat a valorar molta gent, sobretot ara que les possibilitats del teletreball ho posen més fàcil. El llibre transmet autenticitat, no hi ha impostura, no hi ha fingiment”, segons l'editor de Saldonar, Francesc Gil. El relat és orgànic i sincer: ni es dedica a lliar les ferides de la baixa auto-

estima -cosa, d'altra banda, habitual en els territoris perifèrics-, ni posa la ruralitat dalt d'un pedestal. “Una de les coses que tenia més ganes de fer quan vaig arribar a Ulldecona era anar a tot arreu caminant o en bicicleta, perquè el trànsit i la contaminació eren de les coses que més odiava de Barcelona. Ara bé, els pobles no són les postals bucòliques que ens agrada imaginar. De vegades hi

ha fum, de vegades hi ha soroll i de vegades hi arriba la pudor dels purins i la pols de les pedres”, hi explica el Borja. “Jo reivindico ciutats menys massificades i pobles en els quals els joves no hagen de marxar. Té sentit que els territoris estiguen equilibrats. I gràcies a les noves tecnologies això comença a passar”, afegix.

UNA HISTÒRIA A DOS BANDES
En realitat, la Laia i el Borja han sigut hàbils per a quedar-se amb el millor de cada món: viuen a Ulldecona però sense traure un peu de la gran ciutat: “Encara que de vegades no ens ho creguem, podem decidir on posem el centre del nostre món. Nosaltres hem decidit fixar-lo a l'Ebre, però sense deixar del tot la vida urbana. Tant el Borja com jo teletreballem per a mitjans i empreses de Barcelona. Durant un dia i mig a la setmana pujo per fer-hi reunions, les entrevistes que calga, aprofito per a quedar amb els amics, anar a un concert o a una exposició. Ho fem de manera alternativa. I este anar i venir ha estat la fórmula ideal perquè tot l'engranatge funcione”. Com esta vida entre el món rural i l'urbà, el llibre està dividit en dos parts. En una, la Laia furga en la memòria del paisatge que la va veure créixer; en l'altra, el Borja descriu un món nou i apassionant lluny de l'asfalt on va nàixer (i amb jocs dialèctics inclosos). Dos relats entrecruats i complementaris que relliguen Barcelona i les Terres de l'Ebre. ■